



Vorige zomer hadden we een schitterend uitzicht vanaf de rood-witte vuurtoren op Kaap Lindesnes, in Zuidwest Noorwegen. Eindeloze zee, grote rotspartijen afgesleten door honderden jaren zeewater, schuimende golven, piepkleine mensen die in de diepte over de rotsen klimmen, de Noorse houten huizen in wit, rood en geel. Een uitzicht is niet alleen kijken, je ervaart ook van alles: de wind door je haren, het bulderen van de zee, de zon op je huid, de harde rotsen die zacht afgesleten zijn, de spanning van de hoogte (ja, daar heb ik wel een beetje last van) en je zo klein voelen ten opzichte van die eindeloze zee. 'Daar ligt Groningen ergens!' Maar wat we zien is alleen maar donkerblauwe zee en lichtblauwe lucht. Groningen is uit zicht, en Limburg al helemaal.

Ontspannen genieten van een panoramisch uitzicht, dat is voor zover ik weet niet echt een thema in de Bijbel. Jona ging er eens even lekker voor zitten om naar Gods oordeel over Nineve te kijken. Mozes ziet vlak voor zijn dood vanaf een hoge berg waar het volk mag gaan wonen. Hij heeft het volk er ongetwijfeld nog mee bemoedigd als daar nog gelegenheid voor was. Die bemoediging hebben wij ook regelmatig nodig. Vooral als datgene wat je zo mist of nodig hebt uit zicht is. Dat zijn situaties waarin je van alles ervaart: een knoop in je maag, een bonzend hart, enorme leegte, vijandigheid, uitputting, of pijnlijke rouw. En dan kun je enorm uitzien naar iemand, naar genezing of naar een oplossing.

Dit 'uitzien naar' is iets waar de Bijbel vaak over spreekt, bijvoorbeeld in Psalm 69:4

“Ik ben moegeschreeuwd, mijn keel doet pijn; mijn ogen branden, zo gespannen zie ik uit naar u, mijn God”

En in Psalm 130:6

“Ik kijk uit naar de Heer, met meer verlangen dan nachtwakers naar de morgen, naar het aanbreken van de dag.”

Niet in elke vertaling staat letterlijk 'uitzien naar'. Het is vaak ook 'hopen' of 'vasthoudend wachten'. Dat is wat 'ergens naar uitzien' is: je wacht op iets, je kijkt naar iets uit wat je nog niet ziet. Er zit in dit bijbels uitzien ook echt iets hoopvol. Het is verweven met hoop en vertrouwen: je houdt ergens aan vast, en daarom blijf je wachten. Net zoals wachters in de nacht weten dat de nacht een keer ophoudt. De zon zal weer opkomen.

En net zoals wij afgelopen zomer weer op de ferry stapten en die eindeloze blauwe zee op voeren. Er lijkt geen einde aan te komen, maar ergens zal de haven van Groningen weer opduiken. Dat is het uitzicht dat we hebben. Soms ervaar en zie je God, bijna letterlijk. Soms ook niet. Maar dan mag je het uitzicht hebben van de hoop, want God is daar.

Ik wens je dat uitzicht toe, ook al zie je het niet.

“Vertrouw op de Heer, want de Heer heeft ons lief, Hij bevrijdt ons altijd weer.” (Psalm 130:7)

-Marije

